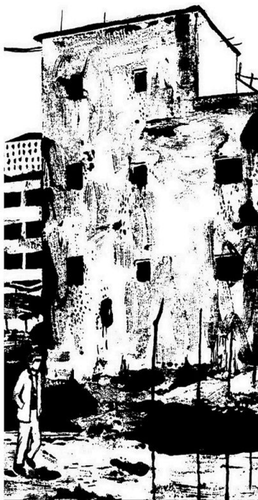
Τα στρατόπεδα "φιλοξενίας"

είναι η βαρβαρότητα που προελαύνει

κατάληψη Αγρός (πάρκο Τρίτση – Ίλιον), Θερσίτης (Ίλιον), Antifascist Action (Περιστέρι), κατάληψη Παπουτσάδικο (Χαϊδάρι),
κατάληψη Σινιάλο (Αιγάλεω), Μπλόκο στην εξουσία (Νίκαια), Συνέλευση της Πλατείας Κερατσινίου, Ρεσάλτο (Κερατσίνι)

Η οργή των "φιλοξενούμενων" προσφύγων/μεταναστών είναι κομμάτι της δικής μας οργής...

από τους φράχτες...

Έως τώρα, το ελληνικό κράτος έχει στρατιωτικοποιήσει περαιτέρω τα εξωτερικά σύνορά του (με την παρουσία της Frontex και του ΝΑΤΟ και τη συμφωνία ΕΕ-Τουρκίας) με αφορμή την "προσφυγική κρίση". Ταυτόχρονα, έχει αναγάγει τη διαχείριση ενός κοινωνικού ζητήματος σε μια ακόμα παράμετρο της στρατιωτικής στρατηγικής του. Έχει εκκενώσει καταυλισμούς, με πρόσφατα παραδείγματα τις επιχειρήσεις στην Ειδομένη και στην πύλη Ε1 του λιμανιού του Πειραιά. **Επομένως, είναι ακριβώς υπ' αυτές τις συνθήκες που γίνεται η "υποδοχή" των "περισσευούμενων" και των "μη αρεστών" προσφύγων/μεταναστών: σε κέντρα εκτοπισμού υπό το καθεστώς ενός γενικευμένου στρατωνισμού.**

...και τις "πολιτισμένες υποδομές"...

Οι "οργανωμένοι χώροι φιλοξενίας", όμως, δεν αποτελούν παρά έναν ευφημισμό των παλιών στρατοπέδων. Ο τρόπος με τον οποίο έχουν στηθεί (και στήνονται) αυτά τα στρατόπεδα «φιλοξενίας» είναι τέτοιος ώστε να μπορούν ανά πάσα στιγμή να μετατραπούν σε κλειστά κέντρα, σε μεγάλες φυλακές. Είναι χωροθετημένα με τέτοιο τρόπο ώστε να μην διασαλευτεί η κανονικότητα του εθνικού κορμού: στις παρυφές πόλεων ή στη μέση του πουθενά (Σχιστό, Σκαραμαγκάς και τα δεκάδες άλλα στρατόπεδα που στήθηκαν στη Βόρεια Ελλάδα) με σκοπό να "χαϊδευτεί" το τέρας του κοινωνικού μισανθρωπισμού και του ρατσισμού. **Η ίδια η πολεοδομική απομόνωση και η "αορατότητα" μετατρέπει τους μετανάστες σε ένα εύκολα διαχειρίσιμο κομμάτι της κρατικής καταστολής. Στο περιθώριο του «δημόσιου βίου» και με τον διαρκή εκβιασμό της εξάρτησης των διαδικασιών ασύλου από την παραμονή τους στα στρατόπεδα.**

...ως το "ανθρώπινο πρόσωπο" των δεσμοφυλάκων.

Ταυτόχρονα, οι διάφορες ΜΚΟ έχουν φροντίσει να αποτελέσουν έναν εξίσου μισητό φράχτη: κάθε απόπειρα αδιαμεσολάβητης αλληλεγγύης, κάθε απόπειρα διάρρηξης της απομόνωσης και δημιουργία ζωντανών σχέσεων ντόπιων και μεταναστώνπερικυκλώνεται από "ευαίσθητους" φορείς που αναλαμβάνουν τη "φιλάνθρωπη" δράση: συσσίτια και απαξίωση. **Οι ΜΚΟ, ως έκφραση του διευρυμένου κράτους της περίφημης«κοινωνίας των πολιτών», παίζουν σημαντικό ρόλο στην αφομοίωση κινηματικών πρακτικών και αποτελούν οργανικό συμπλήρωμα του στρατωνισμού στη διαχείριση των προσφύγων/μεταναστών ως το ανθρώπινο πρόσωπό του.**

Μέσα σε αυτή την κατάσταση η αυτονόητη οργή για τις συνθήκες διαβίωσης εξυπηρετεί να εκτονώνεται προς τα μέσα, με "εθνοτικές" ή "φυλετικές" συγκρούσεις, για να μην εκδηλωθεί ενάντια στις συνθήκες γενικευμένης ομηρίας. Γιατί αυτός είναι ο φόβος κάθε εξουσίας. Και αυτόν οφείλουμε να γιγαντώσουμε.

Ενάντια στους φράχτες και τα στρατόπεδα

αλληλεγγύη στους αγώνες των προσφύγων/μεταναστών!

Η αλληλεγγύη ανοίγει περάσματα ελευθερίας!